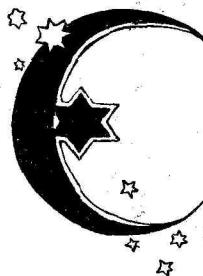

Φ.ο.

* ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ *

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΣΙΩΝ

ΓΩ είμι τὸ Ἑλληνικὸν φῶς!

Ίδου ἡ χρυσὴ ἀλήθεια, ητις ὡς οὐράνιον τοῦ πνευματικοῦ μεγαλείου σύμβολον κυριαρχεῖ ἄνωθεν τοῦ Παναγίου τάφου, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἐ συγγέλλεσσας καὶ κυριεύσας τὴν οἰκουμένην ὑπὸ

τὴν μελιχρόν πνοήν τοῦ Ὅρους τῶν Ἐλαιῶν τὴν ἐλεγεικήν ταύτην ἐφιλοτεχνησε διαθήκην ἀφ' ἧς ὥρας ὁ ἐνθουσιασθεὶς Χριστὸς ἐκήρυξεν εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὴν ἀγίαν πόλιν ὅτι τὸ Ἑλληνικὸν πνεῦμα δύναται νὰ τὸν δῦσάσῃ.

«Ἐλήλυθεν ἡ ὥρα, ἐν ἐνθέω εὑφροσύνῃ ἐφώνησεν, ἵνα θριαμβεύσω· αἱ λάμψεις τοῦ ἀσθέστου ἐκείνου φωτὸς ἀθρόαι μὲ περιβάλλουσι·» ἀξὲ ἔξκπο στείλω μυριάδας τούτων ἀκτείνας ἀνὰ τὴν οἰκουμένην· ἡ χρυσὴ τῆς ἀνατολῆς αὐγὴ ἀπὸ τὰ βαθὺ τοῦ κυκνολεύκου δρίζοντος μὲ συγκινεῖ, διέτι παρηγορεῖ τὴν πονοῦσσαν μου ψυχήν; ητις ἡγάπησε τὴν γῆν τῆς εἰρήνης. Ποθῷ τὸ λευκὸν τῆς ἀποστολῆς μου ὅνειρον νὰ πανηγυρίσῃ τὴν ζωήν του ἐν μέσῳ τῆς παγκοσμίου ἀρμονίας. Οἱ προφῆται μου προπαριστεύασσαν τοὺς αἰῶνας διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ αἰώνιου κάλλους. Ἐξησφάλισα οὕτω διὰ τοῦ ἐκλεκτοῦ ἐκείνου λαοῦ τὰς βαθυτέρας τοῦ Εὐαγγελίου μου συγκινήσεις.»

Οπότε δὲ ἀντελήφθη ὅτι ἡγγικεν ἡ ὥρα ἵνα τὸ γλυκὺ ἀνακοινώσῃ ἀπόρρητον «ἀφαιρεθήσεται, εἰπεν, ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ καὶ διοθήσεται τῷ ἔθνει, ὅπερ ποιεῖ τοὺς καρποὺς αὐτοῦ» ἐπισημοποιῶν οὕτω τὴν πνευματικὴν καταγωγὴν τοῦ λόγου καὶ τὰς συμπαθείας πρὸς τὴν φυλὴν μεθ' ἧς ἡδελφόθη.

Καὶ ἄμα οἱ ὄφθαλμοι ἐκεῖνοι οἱ μάγοι ἐκλείσθησαν ἐπὶ τοῦ παγετώδους σταυροῦ· ἄμα ἡ τελευταία πρὸς τὸ στερέωμα ἐναγώνιος ἐπίκλησις προσεκάλει τὸν οὐρανὸν ὅπως παραλάβῃ τὸ πνεῦμα τὸ ἀθάνατον ὅπερ εἰς ἐκεῖνον ἀνήκειν ἄμα κατέπαυσσαν αἱ συγκινήσεις τῆς ἐμψυχωθείσης γῆς καὶ οἱ ἀναστηθέντες νεκροὶ ἐπανήλθον εἰς τοὺς τάφους των πάραυτα ὁ Ἑλληνισμὸς ἐπελήφθη τοῦ ἔργου του ὡς ἐντολοδόχος τὸν πολυφίλητον διαδεχθεὶς ἡγέτην.

Καὶ ὁ λόγος σάρξ γενόμενος περιέκλεισεν εἰς τοὺς ἡμιθέους του τὴν Ἑλληνίδα φωνὴν ἡτις ἀνέλαβε νὰ γνωρίσῃ εἰς τὸν κόσμον τὴν ἀθανασίαν.

Ίδου ἡ ἀρχικὴ πηγὴ. ἡ ἱερὰ Κασταλία ἡς τὰ τάματα τὸν διψῶντα ἀρδεύουσι χριστιανικὸν πολιτισμόν.

Αἰώνες παρήλθον ἔτοτε· ἡ Ἑλληνικὴ ἀποστολή, ἦν ἰδρυσεν ὁ ἥλιος τοῦ Γολγοθᾶ ἔχωρι εἰπὸν τὸ πρόσω ἐξημεροῦσα τοὺς ἀγρίους, ἐξανθρωπίουσα τοὺς βαρβάρους, ἐξεμενίουσα τοὺς ἀπολιτίστους.

Πανταχοῦ ὁ σταυρὸς τῆς Ἑλλάδος ὡς φωτεινὸν ἐδέσποιε μετέωρον τῆς γῆς τῆς ἐπαγγελίας, ὡς κοσμοκρατορίας ἀγανοῦς τιμαλφὲς σύμβολον. ὡς ἀπεράντου βασιλείας πολυτίμητον καὶ πανάχραντον στέμμα.

Καὶ ὁ πολιτισμὸς, μαρτρὸν ἀπὸ τοῦ νὰ παραφρονήσῃ μεθύμων ὑπὸ τοῦ κόρου, ἀγνὸς τότε καὶ ἀδιάφορος, εὐγενῆς καὶ ἡπιος μετελάμψαντες τῆς παρεγκομένης ἀμύροσίας, κύπτων πρὸ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ὑπεροχῆς.

. . . Ω Φανινὴ τῶν Παναθηναίων μου αἴγλη, δάνεισόν μοι λάμψεις τῆς ἀθανάτου Ἡοῦς, δόξας μοι ἀντίνας ἂς διαχέει τὸ οὐράνιον τοῦ μεγαλείου σου σέλας, ἵνα μεταμορφωθεί εἰς γίγαντα καὶ φολογόνδες ἀπευθύνω ἀγόρευμα πρὸς τὴν γόησσαν τοῦ κλέους σου εἰκόνα.

Πανήγυρις τῶν Θεσπεσιωτέρων ἰδανικῶν διὰ τῶν ἀνισταμένων προαποστόλων τοῦ Ναζωραίου σου χρυσῆς δάφνης φύλλων πανταχοῦ διασκόρπισε, καὶ σὺ κλείνῃ ἀστυνομίας βασίς Φοινίκων ἐπὶ τῶν λευκῶν σου κατάθλισες βωμῶν, ἀφοῦ παρὰ τὴν χρυσελεφαντίνην τῆς Σοφίας σου θυμιληγή πάναγρην τῆς νίκης κατατίθεται τὸ σύμβολον, ἐαγνισθέν ἐν τῷ αἷματι τοῦ Γολγοθᾶ.

Μορτὴ τῶν Ἑλληνικῶν δακρύων ἀποκαλύπτει τῶν ἔθνων ἀγίων τὰ δημυτά, ἔνθα οἱ αἰῶνες διεφύλαξαν τῆς παγκοσμίου τιμῆς τὰ σήματα ἀτινα ἐπὶ τοῦ ἴσρου τούτου συγενέθησαν βήματος.

Καὶ συναισθάνομε, ὅτι εἰς τῆς ἐμπνεύσεως ἀφίμενος τὰς πτέρυγας, πρὸς τὸν "Ολυμπον" ἀνυψόματι καὶ κατέρχομαι εἰς τὸν "Ἄδην, ἵνα ἐμψυχος τοῦ ἰδανικοῦ χρησμολόγος, ἐκ τοῦ σύνεγγυς προσκυνήσω τὴν νεφελώδη τοῦ Θείου πυρὸς κορυφὴν καὶ εἰς τὰ ἔγκατα ἐξ ἄλλου χωρήσω τῶν κευθρώνων τῶν ἀφυπνιζομένων νερτέρων, διπώς κατανοήσω τὴν ἀξίαν τῆς ἀναμνήσεως ἦν ἐγκατέλειψεν ἡ μεγάλη συγκίνησις ἡτις συνετάραξέ ποτε τὸν κόσμον ὅλον καὶ συνήρπασε τοῦτον διὰ τοῦ πόνου, δύτις συγκλόνισε τοὺς ναοὺς καὶ τοὺς τάφους.

. . . Ἔπι τοῦ Παρθενῶνος, εἰς τὴν ἀπρόσιτον κατέφυγον τῆς Κεκρωπίας κορυφήν, ἔνθα ἡ ἀπαραβίστος ἐλευθερία τὴν γαλήνην συγκρατεῖ παρὰ τὰς βαθυτάτας τοῦ οὐρανοῦ, ἔνθα ἐπλύνει πάσσα θλίψις διότι ἀδυνατεῖ νὰ ζήσῃ πρὸ του θρόνου ἐνὸς Θεοῦ.

Ἐνταῦθα ὅπθεν ἡ Γῆ λογοδοτοῦσα εἰς τὸ σύμπαν δεικνύουσα τὸν Παρθενῶνα ἐπιλέγει. «Ἴδου ὁ λόχηληρος τῆς ζωῆς μου ἡ ἴστορία. Καταμέτρησον τοὺς κίονας, ὡν ἔκαστος ἀντιπροσωπεύει καὶ μίαν

γιλιετηρίδα' καὶ τούτων ἔκαστος μὲν τῶν ὑπερηφάνως ἴσταμένων συγκρατεῖ μίαν παγκόδαιμον δέξαν, ἔκαστος δὲ τῶν συντετριψάμενών καὶ μίαν παγκόδαιμον συμφοράν. Ἰδοὺ ή̄ ἐπίσημος μορφὴ τοῦ αἰωνοθέου μου ἦν ἡ̄ ἐλληνικὴ ἰδέα ἐμφανίζει πρὸ σοῦ, πολύκοσμον σύμπαν, ως μαρμάρινον ἥλιον ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὅπερίου ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ σου βασιλεύει. Ἰδού τῆς πίστεως καὶ τῆς ἀληθείας ἡ̄ ἀδιάφθορος πατρίς. Ἰδού ή̄ Ἑλλάς καὶ ὁ Χριστός· τὸ τεράστιον σύμβολον τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀθανασίας της.»

... Ἰδού ἐκεῖ παρὰ τὴν ἀκτὴν τοῦ Σαρωνικοῦ πενθοφοροῦσα ἡ̄ Ἱερὰ ναῦς.

Ἄγγελος μεμαρτυρούμενης ἀτυχίας ἐκεῖ καταγρεῖσα ἀπέλπιδα κομίζει νηρύγματα δυσπόνου πόνου, καὶ ὑπὲρ τὰ γαλανὰ τοῦ Αἴγαίου κύματα πογιοπόρος υπατράσσεσσα μέλιαν ἡ̄ Πάραλος ἀνεπέτασεν ἵστιον καὶ ἐν τῇ πόλει μετ' ὀλίγον καὶ ἐκ ταύτης ἀνὰ πᾶν τὸ ἐλληνικὸν τὸ θιλιερὸν διεσπάρει ἀγγελματὶ οἵτις ἡ̄ ἀγνωμοσύνη τοῦ ἀναλέματος συντριψσα τὴν στήλην, τοὺς ἔθνικούς προμαχῶνας, εἰσῆλασεν ὅπως καταλάβῃ καὶ τὸ πάγκαλον ἀρπάσῃ ἀγλάσσιμα τῆς ἐλληνικῆς τιμῆς, τὸ ἀτίμητον τῆς θριαμβεύσασθης ἀληθείας διάδημα, ὅπερ εἰς τὸ πρόσιτο τοῦ θρησκευτικοῦ ἐκεῖ ἀσύλου βάθη ως ἔθνικὸν ἔκρυψε παλλάδιον ἡ̄ ἀγνωμένη πατρίς.

Ἄγγελομα πρωτάκουστον ὅτι ἡ̄ βίᾳ τοῦ κόσμου ὅλου, ἐν τῇ ἀκολάστῳ παραπαίουσα πολιτικῇ, ἀχαλίνωτος καὶ λαθροῖς, τὸν πανάγιον ἐποιιέρκησε Γολγοθᾶν, ὅπως ἀρπάσῃ ἀπὸ τῆς κορυφῆς του τὸν ἀκάνθινον στέφανον, ὅστις ἀνήκει εἰς τὰ μαρτύρια σου, ὡς Ἑλλάς δεσμευμένη.

Ἐγτεῦθεν ἀς ἀκούσθη ὅπου ἀκέραιον διέμεινε τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τιμῆς τὸ συναίσθημα ὃπου ὑπάρχει ἀνόθευτος ὁ νοῦς καὶ ἀχλεδήλος τοῦ καθήκοντος ἡ̄ ἰδέα, ὃπου ἀναλλοίωτα παραμένουσι τ̄ ἀρχικὰ τῆς ἀρετῆς γνωρίσματα: ὃπου ἡ̄ πολιτικὴ ἀστοργία δὲν ἐτίλυρης νὰ αἰχμωλωτίσῃ καὶ ταπεινῶσῃ χαρακτῆρας καὶ ἥθη, ἀς ἀκούσθη τὸ παράπονον τῆς ἀλγούσης ἐλληνικῆς καρδίας, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔθνικὸν ἤμιδον κηρυγμα, ὅτι ὅπως ἀσάλευτος παραμένῃ ὁ Παρθενῶν αὐτός, οὕτως καὶ τῶν Πανελλήνων τὰ στήθη εἰσὶν ἔτοιμα ὅπως ἔξι δόνύματος τούτου θωρακίσωσι ἀλλόνητα τὴν δευτέραν ἔκεινην. Ἀκρόπολίν του, διακηρύζοντα ὅτι δὲν πωλεῖται ἡ̄ ἔθνικὴ συγένεια, διότι καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐὰν πωληθῇ ἵνα ἀγοράσῃ τὸν Παρθενῶνα, ἀλλ' ὁ Ἑλλην πάντοτε θὰ παραμένῃ ὁ αὐτός εἰς τὸ γὰ περιφρονήσῃ ἐκεῖνον, θεωρῶν ὑπὲρ τὴν οἰκουμένην πᾶσαν πολυτιμότερον τὸ ὄνομα τῆς δόξης του, ἢτις θὰ διαρύλαξῃ ἐσαεὶ ἐλληνικώτατον καὶ τούτον καὶ τὸν Γολγοθᾶν.

Ἐντεῦθεν διότεν ἐπήγασε τὸ φῶς καὶ ἡ̄ ἀληθεία, ἡ̄ ἐλευθερία καὶ τὸ κάλλος, ἡ̄ ἀρετὴ καὶ τὸ κλέος, προσκαλοῦνται διὰ τὰ ὄρνια οἱ πιστοὶ τῶν ἔθνικῶν δυνάμεων, οἱ ἐργάται τῆς δράστεως αἰτιγεῖς ἐν μόνον ἀνεγνώρισαν σύμβολον τῆς Ἑθνικῆς ἀληθείας καὶ ἴσχυος «ἡ̄ Ἑλλὰς διὰ τῆς Ἑλλὰδος», ὅπως τὴν πατρίδα, τὸ φαινόν κέντρον τῶν λάμψεων, καὶ τὴν πίστιν, τὸν ἥλιον τοῦ οὐρανοῦ φωτός, τοὺς δύο στύλους τοῦ ἐλληνικοῦ σύμπαντος, συνεγώσωσι ἐν τῇ χρυσαυγείᾳ τοῦ ἔθνικοῦ κλέους διὰ

τοῦ ἀκανθίνου στέμματος καὶ οἱ γυνήσιοι ἔντιμοι σταυρούδοροι λησμονήσωσιν, ὅτι ἄλλοτε ἔκαστος Ἑλληνήτος καὶ μία μ γάλη Ἑλλάς, ἐνῷ τὴν σήμερον μία μικρὰ Ἑλλὰς κινδυνεύει νὰ μὴν ἦναι οὔτε εἰς Ἑλληνην, καὶ ἐπικηρύττοντες τὴν ἐπικατάρατον ταύτην ρήτραν τῆς εἰμαρμένης φωνήσωσιν ως ἐν στόμα καὶ μία καρδία :

«Τὸ κῦμα ἰδού, ἐκεῖ κάτω πρὸς τὴν ἔνδοξον διευθύνεται ἀκτὴν, κομίζουν πρὸ σοῦ ἐν μυστικὸν τῆς μαρτυρικῆς χριστιανικῆς σου Ἑλλάδος, καὶ ἀφοῦ παραβάση τοῦτο ἐκ τῆς Ἀττικῆς σου τὴν αὐρον ἐπιπνέει, ἵνα τὸ διαδεχόῃ ἑτέρα πνοὴ πανελληγίου καιρετεισμοῦ.

Κατάστειλον τὸ μέλαν ίστιον τοῦ κινδύνου, ἀναπέτασε λευκὸν εἰς τὴν Παρθενῶνα, καὶ ἐπὶ τῶν ἔξαρτημάτων σου στεφάνους ἀνάρτησον Ἀττικῆς δάφνης, καὶ μετὰ τῶν κυανολεύκων τῆς πατρίδος σημάτων, κρίνα σκόρπισε τῆς εὐαγγελίζουμένης σημερινῆς πανηγύρεως καὶ ταχύπλους, ως Ἱερῶρδος σπεύσασα κέμισε τὰς περγαμηγάδες ἐφ' ὧν ἀντιγράφουσι ὅτι τὴν ὥραν ταύτην ὄριζονται οἱ παγεῖληνες ἐπὶ τῶν ἔθνικῶν μας τούτων πειλαδίων καὶ τοῦ ἐπίθωμού καπνοῦ ἅστις τὰ περιβάλλει γὰ σώσωμεν τὴν θρησκευτικήν των τιμῆς.

Παρθενῶν καὶ Γολγοθᾶς — Ἑλλὰς καὶ Χριστὸς ἔστω τὸ σύνθημα τὸ ἀδάνατον.»

... Θεέ μεγάλε ! Σὺ γνωρίζεις τὰς συγκινήσεις τοῦ εύγενοῦς σου λαοῦ: μὴ τὸν ἐγκαταλείπεις ἀφοῦ πάντοτε ἡ̄ δεξιά σου τὸν ἐπροστάτευσε.

«Ἄς διαχυθῇ ἡ̄ γαλήνη ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἦν ἡ̄ Ἱερὰ θιλιερὲς ἀστερίες τῆς πατρίδος σου, μὴ πνοή σου, ως οὐρανία πονιάτις, ἀς ὡθήσῃ πτερόπλουν τὴν πολύτιμον κιβωτόν, καὶ ἡ̄ εὐχὴ σου ἀς ἔγισχύσῃ τοὺς σταυροφόρους σου.

Σπεύσου, Ἱερὰ θεωρία, ἔθνικὴ Πάραλος: σὲ προπέμπει ἡ̄ κε. Μαρτίου, γόνησσα τοῦ εὐαγγελισμοῦ εἰκών. Εύλογημένην ἡ̄ ἀποστολή σου. Εἰπὲ εἰς τοὺς ἀκοιμήτους φρουρούς του Γολγοθᾶ, ἄγγελον εἰς τοὺς προσφιλεῖς ἀδελφούς, τοὺς πολυτίμους ἀγωνιστάς, τοὺς ἀκαταβόλητους ἐκείνις ήρωας, τοὺς πεποιημένους προράγους τῆς ἔθνικῆς πίστεως, τοὺς ἀγίους πατέρας τῶν Ἱεροσολύμων οἵτινες τὴν βοήθειαν ἤμιδον ἐζήτησαν, ὅτι τῇδε ἀναμένομεν ἐτοιμοὶ παρὰ τὸν Παρθενῶνα, τοῖς κείνων φήμασι πειθόμενοι.

H.

* ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΣΤΟΝ ΚΑΘΕ ΗΧΟ *

ΑΡΧΗ ΚΑΙ ΤΕΛΟΣ

Κάποιαν αὐγὴν ἐμάρτιμηκε
στὸν κάμπο ἔνα λουλοῦδι
καὶ στὴν ψυχή μου ἀνθίσει
τὸ πρῶτο μου τραγούδι.

Τὸ φθινοπώρου μὰ τυχιὰ
στὸ λόγγο διάρρεας ἔνα δέντρο θὰ δαγίσῃ
καὶ τότε στὴν ψυχή μου τὸ στερεό
τραγούδι φ' ἀντηχήσῃ.

M. ΣΙΓΟΥΡΟΣ